

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' ויחי י"א טבת תשע"ה

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 496

פצוצים יקרים

ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה (מ"ז, כ"ה) היינו בכל הבחינות שהוא מיצר וחושך תיקן הכל וגילה עי"ז הטוב הגנוז וכו' ('טוב' במספר 'שבע עשרה') והנה האבות הקדושים וגם כל הצדיקים השיגו האור הגנוז ע"י מסירות נפש שלהם בכל שעה עבור כבודו של הקב"ה וכו', והנה מקודם מסתירים ממנו האור ובודאי מיצר לו מאד בכל הבחינות ועל כל זאת לא יאמר גואש ח"ו רק מחויב לתקן עצמו בעבודתו של הקב"ה ובודאי ישיג אח"כ הטוב הגנוז בכל דבר.

ויחי יעקב וגו' (מ"ז, כ"ה) פרשה זו סתומה... רש"י. כל הענין סתום וחתום נעלם משכלנו למה היה צריך יעקב שכבר היה בארץ ישראל ללכת לגלות למצרים ומשם לחזור לארץ ישראל ודוקא במצרים להתגבש לעם, אלא שהענין עמוק מאד ואין בכח שכלו של אדם להבינו ולהשיגו. מכאן למוד לבד נתיימש בעקבתא דמשיחא בשם הר"ב מפשיסחא הגם שהגשמות הולכות וקטנות בכ"ז הנקודה שבלב נמהרת ומזדככת יותר בכל דור ודור.

ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה (מ"ז, כ"ה) ר"ל החיה יעקב והעלה כל דבר בארץ מצרים היינו שאף בדברים הנמוכין והשפלים שהם בחינת מצרים ג"כ העלה הטוב וכו' כי גם היצירה נעשה טוב.

(קדושת אהרן מסדינורא)

ויקברו ימי ישראל למות וגו' (מ"ז, כ"ט) בב"ר הרה"ד כצל ימינו עלי ארץ הלואי כצילו של כותל או כצילו של אילן אלא כצילו של עוף בשעה שהוא עף ע"כ, הנה הוא מוסר גדול לאדם שיהיה תמיד לנגד עיניו כי אין לו חיות רק עתה, והנה זה שאמרנו כי מה שעבר כבר אפס-ואין אינו שייך בצדיקים שכל מה שעבר ממנו חי וקיים לעד וגם בעתיד בודאי יהיה לנצח כי גם כמותו הוא חי באמת רק הימים שעל פני הארץ מתים ממנו, והיינו ויקברו ימי ישראל למות הימים הגשמיים וזהו כצל ימינו על ארץ שרק כלפי הימים הגשמיים יש המושג מות ולא כלפי האדם.

ויתחזק ישראל וגו' (מ"ח, ד') אף שכח הטבעי אפס וכלה חזק בכח הגשמה כי אצל השלמים הגשמה מחיה להגוף היפך ממנהגו של עולם ולא היה בזה התחזקות טבעי, וד"ל.

(מתוך ישמח משה מאוהל)

ויברך את יוסף ויאמר וגו' (מ"ח, ט"ו)... אין אנו מוצאים שום ברכה ליוסף עצמו אלא הברכה שבידך את בניו? אלא יוסף הוא בחינת הצדיק, וכשהצדיק רואה שמשפיעים מלמעלה שפע טוב וישועה הוא גופא ברכתו שלו כי עיקר מגמתו של הצדיק לעורר שה' ישפיע כל טובו וכל ברכתו לכנסת ישראל. נמצא שהברכה שבידך יעקב את בני יוסף היא ממש ברכה ליוסף עצמו.

בחרבי ובקשתי וגו' (מ"ח, כ"ב) תרגמו בצלותי ובבקעותי (תפלה ורצון) הענין הוא כי פעולת ההכנה של החרב והחנית השחתם שיפשוטם מירוקם מצריכה זמן רב וסירדה, אבל היא משפיעה בהחלם על סיבם ויעילות פעולתם, כך ההכנה לתפלה משפיעה על התפלה ומועלת לה.

(אדמו"ר ר' אברהם מסוכצ'וב)

ויקרא יעקב אל בניו ויאמר האספו וגו' (מ"ט, א') כידוע שהשבטים הראשונים הם מקורות הדין והאחרונים הם מקורות הרחמים ויהודה יש בשמו שם הוי' ב"ה וידוע שבמלכות בית דוד נכללו כל המדות לזאת בירך יעקב את כל אחד לפי מקורו. השבטים הראשונים בירך אותם בדברים קשים כפי מקורם ומיהודה התחיל לברך בנחת שיש בתוכו שם הוי' ב"ה מדת הרחמים וגם נכללו בו כל המדות.

(בית אהרן)

האספו ואגידה לכם (מ"ט, א') תתכנסו ותתאחדו ואז אמתיק לכם את אחרית הימים. **ישכר** חמור גרם רובץ וגו' (מ"ט, י"ד) נוכל לומר כי כך הוא הדרך בעבודת השי"ת מתחילה צרך להיות כשור לעול וכחמור למשאוי, וזהו חמור גר"ם רו"בץ אף שאינו מרגיש שום חיות ותענוג בעבודת השי"ת. ואם הדבר הוא באמת אז מראין לו מן השמים האור והחיות שיכול להשיג לפי שרשו בקדושה אף שהוא שאול אצלו רק לפי שעה.

(בית אהרן)

האשק שיחת הרא"ש זיע"א פרשת לך לך תשל"ג - פאבא ליפאס ע"ה אא

זו היא תכלית הבריאה, שנגיע לבחינה זו. וכשאנו מתאחדים יחד עם עבודת הצדיקים גם אנו יכולים להגיע לזה. למרות שהדורות יורדים יותר ויותר, הצדיק הוא בבחינת הדור, כי כאשר יש צדיק בעולם שצריך לעבוד את ה', צריך שהדור יהיה עמו ויעבוד איתו ביחד. ולכן כאשר חטאו ישראל בעגל אמר השי"ת למשה "לך רד כי שחת עמך" ופירש רש"י: "רד מגדלותך, כלום נתתי לך גדולה אלא בשבילם..." והכוונה כי בשעה שהדור נמצא בכזו שפלות לא יכול משה רבינו להיות במדריגה גבוהה כזו, היות שאז הוא לא יכול להיות "רעיא מהימנא", כי מתי הוא "רעיא מהימנא" כאשר העם הם בשלימות בבחינת צאן, והיות ועכשיו הצאן הם בבחינת "עגל" אינם צריכים לכזה מנהיג. ולכן אמר לו השי"ת לך רד מגדולתך בכדי שתוכל להנהיג את העם. הכתוב אומר "נחית כצאן עמך ביד משה ואהרן" ובאם אין "עמך" אין משה, שהרי "ראש הדור ככל הדור", "משה שקול כנגד כל ישראל", וכשישראל ירדו בהכרח שמשא רבינו שהוא כולל כל הדור ג"כ ירד לדרגה שלהם. ואז הוא לא היה בבחינת "קרן אור פניו", והשמים לא היו שמים בשבילו, וממילא היה צריך לרדת. וכן הוא בכל דור ודור, שכל זמן שהדור לא ראוי הם צריכים רועים כפי מדריגתם, והצדיק שצריך להיות עם העם צריך להיות בדרגה שלהם. וזוהי הגלות, שאין מנהיג בגלל שאין צאן.

נמצא אם כן שהפחד הזה גורם לו להיות בשלימות הדביקות, שלא יוכל להיות לו סיפוק, ואז הוא מגיע לשלימות כמו רבי עקיבא, שזה היה ענין המסרקות של ברזל שלו. שהרי רבי עקיבא לא הרגיש את המסרקות של ברזל כלל, רק לנו נראה שהיו לו יסורים, המסרקות של ברזל שלו היו הפחד הנורא שלא תתבטל הדביקות. רבי עקיבא היה בבחינת חוצב להבות אש והיה כמו טובע המפחד שלא יאבד את המציל, ולא הרגיש כלל את היסורים, וזה נקרא "יצאה נשמתו באחד".

גם בתחילת דרכו של רבי עקיבא היו לו מסרקות של ברזל, עוד לפני שמסר את נפשו בפועל. וכך כל אדם כאשר הוא נכנס בעבודת הבורא, בהכרח שיבא לידי יסורים. כי הבחירה מראה לו את הסכנה שלו, ומה היא הסכנה? שלא יאבד לשניה אחת את האין, ועי"ז יאבד את הבורא עולם. כי הבורא הוא אין, והחכמה מאין תמצא. ומאד קל להתנתק, די בשניה אחת שהוא מסיח דעת. והאדם שנכנס לעבודה להשיג את שלימות הוי", ליחד שם י-ק ב-ק, הוא מרגיש את הסכנה שלא יאבד שמץ מהשלימות, כי הרגשת עצמו הוא דבר שבא מעצמו ולא צריך פעולות בשביל להיות מציאות. ולכן, כדי להגן על עצמו, הוא מרגיש כל הזמן כמו טובע בים הסוער, שכל חייו תלויים בזה שנאחז במציל, ואז אין לו כל מחשבות של סיפוק - הפחד של הטביעה ביון מצולה מחזיר אותו לדביקות הבורא.

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

496

לשלימותו, וכל אחד שעובד באמת ומגיע לשלימות הוא נכלל בשורש שלו. והאדם שעובד מתגלה לפניו שרשו, והוא יודע באמונה את שרשו. האדם הזה שבכדי שלא יבוא לגאווה הוא חי בסכנה כמו הטובע במשברי ים וממילא הוא בדביקות עם המציל, הקב"ה מגלה לו את הבחינת של השורש שלו, ונהיה אצלו הדבר בשלימות. ובכל פעם מתגלה לו השורש לפי עבודתו, ויכול להתעלות לבחינת צדיקי הדורות הגדולים ביותר, עד שמגיע לתכלית השלימות ש"אין מתום בבשרי מפני זעמך", ומגיע לשלימות של כל השרשי נשמות שהוא דבוק בהם. מכיון שהוא בכזו התמעטות, שאינו מציאות כלל. ועי"ז הוא נהיה בבחינת דביקות כמשה רבינו - לא כן משה עבדי בכל ביתי נאמן הוא, ודור דור ודורשיו, והמנהיג הוא כפי הדור.

איך זכה דור המדבר למנהיג כמו משה רבינו? ע"י "ויאמינו בה' ובמשה עבדו". בדור המדבר היתה אש של אמונה, וכמו שבהנהגה של משה רבינו הם ראו במוחש את כל הניסים שעשה להם, כך האמינו בה' באותה דרגה כמו שהאמינו במה שראו שמשה עבדו מנהיגם, האמונה בה' ובמשה עבדו היתה באותה דרגה. ולכן זכו למנהיג כמשה רבינו. בשביל מנהיג כזה צריך דור כזה. ורק ע"י שהאמינו שהם נגאלים, וכאשר אמר להם משה "פקד פקדתי את בני ישראל" האמינו בלב שלם, בכח זה זכו למנהיג כמשה רבינו. וכמו כן בדורינו אם נחיה באמונה, נזכה לבחינת משה רבינו.

ולכן, גם בדור ירוד כזה, באם יש אחדות בין יהודים יש ניצוץ של משה רבינו, שנמצא בכל דור ודור אם כולם מתאחדים ואוהבים אחד את השני. וכמו שהצדיק אמת הוא יחד עם ה' מפני שהוא שרוי בסכנה גדולה וצריך את המציל וממילא הוא מוכרח להיות בדביקות, כך גם יהודים על ידי האחדות יכולים להגיע לדביקות כמו הצדיק אמת. ובאם אנו נחיה בסכנה שלא נאבד חלילה אחד את השני ועל ידי זה את משה רבינו, נזכה לניצוץ של משה רבינו, שהגיע לתכלית הביטול והדביקות בה'. ובאם אנו נהיה באחדות, ובפחד שלא לאבד את האחדות, ינתן לנו בכל נשימה ניצוץ ממשה רבינו, וכל אחד יהיה בבחינת משה רבינו. ואז יהיה "נחית כצאן עמך ביד משה ואהרן", לפי בחינת הדור. וכמו השכינה, שבכל מקום שגלו ישראל שכינה עמהם, שכינתא בגלותא, כך משה רבינו, המנהיג לפי הדור. וכל זה הוא מכח אותם יהודים המתאחדים באמת, בבחינת סכנה. וכמו הטובע שצריך את המציל, כך הם חיים עם משה רבינו באמונה, כמו התינוק שחי עם אמו.

באדם יש הרבה מדריגות הנובעים משורש נשמתו. יש שחי עם בחינת דוד המלך, או רשב"י, הבעש"ט וכדו' כל אחד לפי שרשו. ואלו ואלו דברי אלוקים חיים. שהרי יש שבעים פנים לתורה, וכל אחד יש לו את שרשו. כל הצדיקים הללו: דוד המלך, רבי עקיבא, רבי שמעון, כל אחד היתה לו את מידתו שבה עבד בעולם הזה להגיע

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

496
T

זה הפירוש שבכל דור יש ניצוץ של משה רבינו. כשיש אחדות, כשאוהבים את השני אפילו אם הוא שונא אותי, ומקבלים אותו כשליח מאת ה', כסיבה המעוררת לבוא לדביקות, ועל ידו אני נזכר לבוא לדביקות בה', אז נהיה בחינת ניצוץ משה רבינו. וכאשר נתאחד נזכה למנהיג כזה, ולא תהיה לו ירידה בחינת "לך רד כי שחת עמך", רק "נחית כצאן ביד משה ואהרן", והיות וישאר בגדלותו זה יהיה בחינת משיח צדקינו, ואז יבנה הרבש"ע את בית מקדשינו. ונזכה במהרה בימינו אמן.

כאשר אנו נחיה באמונה, נהיה מאוחדים כולנו, ולא כועסים ורוגזים ומדברים לשון הרע אחד על השני. ואפילו אם נופלים, לא מתרגזים על הנפילה, רק יודעים שהיא באה לעורר את האדם לדביקות. שהרי הרבש"ע הוא אמונה ואיך יתכן להיות דבוק בו אם אני רחוק ממנו, לכן הוא שולח לי כל מיני סיבות, למשל שאדם יצעק עלי, ואפילו אם הוא האשם אני יודע שאלקים אמר לו קלל, והוא רק בא לעורר אותי להיות כגמול עלי אמו. כאשר אנו נגיע לכזו שלימות הדביקות, יהיה אצלינו בחינת משה רבינו.

המשך פצוצים יקרים

ואלה שמות בני ישראל וגו' (שמות א, א) סידר השבטים, ד' בני לאה ראובן שמעון לוי ויהודה בפסוק הראשון, ובפסוק השלישי ד' שני השפחות דן ונפתלי גר ואשר ובאמצע היכל הקודש היינו יששכר וזבולון תורה ומחזיקין ואכסניה של שכינה שהוא בנימין. והמופלג הר"ר נטע וולף אמר שהוא תורה ועבודה וגמילות חסדים.

את יעקב איש וביתו באו (שמות א, א) היינו אם ח"ו בהסתת היצה"ר לירי חטא ח"ו אז את יעקב-יתחבר עם הצדיק, וגם יעקב הוא לשון עקב בחינת ענוה ושפלות היינו ישפיל את עצמו, גם עקב ר"ת קדש עצמך במותר וע"י אלו האופנים יוכל להיות בבחינת איש וביתו משפיע ומקבל, ויושפע לו הרהור תשובה בחינת איתערותא דלעילא כדי לתקן את הכל.

ויהי כל נפש יוצאי ירך יעקב שבעים נפש ויוסף היה במצרים (שמות א, ה) אומר אני ויהי הוא לשון צער, כי כשהנשמה יורדת למטה יש לה צער שיורדת ממקום גבוה למקום השפל והיא בבחינת מתי מעט בחינת שבעים נפש, אבל הצדיק שמסגל תורה ומצות ומעלה הניצוצות הקדושים בזה הוא מוסיף שפע ומאיר אור רב גם במקום החושך, וזהו ויוסף היה במצרים היה הוא לשון שמחה כי דייקא ע"י עבודתו הקדושה במצרים - דברים גשמיים הוא מוסיף והולך השפע הקדושה ואז השמחה רבה מאד כי זהו עיקר ביאתו לעוה"ז שיתעלו הניצוצות הקדושה ויהיו השפעות מובנות על כלל ישראל. (קדושת אהרן מסדיגורא) ויהי בימים ההם ויגדל משה (שמות ב, יא) נראה שהוא ספור ענין בימים ההם אירע מעשה שע"ז נתגדל משה בעיני ה', ומה הוא? כי יצא לראות ולהצמער בסבלת אחיו והרג המצרי. (חתם סופר)

יו"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים

02 - 5829688 פקס: 02 - 5325477

ת.ד. 5080 ירושלים 91050

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

